

7:de häftet:

Stjufmodren.
Skjutsgossen.

8:de häftet:

Den oskyldige fången.
I staten och på landet.

9:de häftet:

Wallgossen.
Wännerna.

10:de häftet:

Elberödan.
En båtsfärd.

11:te häftet:

Söndagskolan.
De Grefliga.

12:te häftet:

Åtstarkeojerna.
Twillingssystrarna.

Svarje häfte kostar 12 penni.

Med kontant betalning erhålles hos utgif-
waren hvarjt 6:te exempl. gratis.

N° 16. Utlämnas på 1 v.

Gransfältet
Penni-Bibliothek

för barn.

XI.

Innehållande:
Söndagskolan.
De Grefliga.

HELSINGFORS,
G. W. Edlunds förlag.

IV 61

Kapsel

Söndagskolan.

På det lilla, nätta landsfället Rosenlund bodde en medelålders man, herr Blomgren, med sin hustru och trenne barn: Mathilda, Axel och Carl. Stället gjorde verkeligen skäl af sitt namn, ty öfver allt såväl i trädgården, som på gården, växte de allra vackraste röda och hvita törnrosor, äfwen i skogen och wid landsvägen växte sådana. Framför den lilla hvita byggningen utbredde sig en wacker gräslinda med sina åldriga hjörkar och vackra, wilde blommor, och endast genom en rosenhäck skildes den från landsvägen. På andra sidan åter hade man utsigt åt hafwet. Ifrån gården kom man genom en port till en trädgård eller park. — Herr Blomgren hade varit kapten, men tog afsked och lefde nu lugn och lydlig i skötet af sin familj. Han lysel-

fatte sig om somrarne med att se efter sina arbetare och läsa med sina begge små gosfar, den ene 8 och den andre 7 år gammal. Om vinterarna snickrade han allehanda husgerädsaker, och någongång äfwen en och annan lefsak åt barnen. Fruen, som äfwen fått en god uppfostran, läste med sin 10-åriga dotter, föröfrigt skötte hon hushållet och sydde. Om vinteraftnarne samlades hela familjen i stora salen. Mor och dotter sydde eller stickade, gosfarnе täljde, men fadren läste högt eller berättade några äfventyr från sin militärista tid.

En wacker sommaraston sutto föräldrarne på trappan och skådade med wälbehag på sina friska och glada barn, som lekte på gården. Efter en stund gingo barnen till en hänk under en af björkarnе; der satte de sig och Mathilda började berätta någonting för sina bröder. "Ser du August", sade modren till sin man, "hwad de gosfarna äro uppmärksamma, när Mathilda talar." — "Ja", sade fadren, "hon läg-

ger också sina ord mycket bra; fastän hon är bara tie år, har hon många gånger uttryckt sig så bra att det riktigt förwänat mig. Då hon ibland t. ex. förklarar något för sina bröder, hur klart och tydligt gör hon det ej." — "Ja, hon är werkeligen ett owanligt barn", sade modren. "Kom, Marie, låtom oss gå och ställa oss der bakom rosenhäcken, så kunna wi höra hwad hon talar!" Fruen nickade till bifall och de gingo. De första ord de hörde, woro följande: "när han blef äldre och hans föräldrar dött, ångrade han många gånger att han varit så olydig som barn; hans afbrutna ben påminte honom ofta derom. Derföre, mina älskade små bröder! skolen I alltid wara lydiga och beskedliga, såwäl för våra goda föräldrars som er egen skull, och allra mest för att Gud befallt oss wara våra föräldrar lydige." derpå omfamnade hon dem båda och de gingo in. Föräldrarne woro rörda öfwer denna, deras lilla dotters förmaning, och gingo nu en an-

nan wäg hem. Den lilla berättelsen tycktes äfwen hafwa gjort intryck på goßarne, ty om de förnt warit lydiga och bestedliga, så woro de det än mera från denna dag.

En annan dag, när Mathilda war ute att spatsera med sin mamma, mötte dem en liten, trasig flicka, som bjöd ut ägg i en temmeligen stor korg. Fruen frågte förundrad hwar hon fått så mycket ägg, ty hon wiste att den lilla Lisas mor war en fattig enka, som wist icke hade höns och ännu mindre ägg. Flickan swarade först intet, men sade sedan att en af grannqwinnorna skickat henne ut för att sälja dem. I desamma kom en gumma långsmed landswägen; hon såg åt båda sidor och tycktes söka något, men då lilla Lisa blef henne warse, lade hon hästigt korgen ifrån sig och wille springa bort. Fru Blomgren, som gissat hwarlåt det lutade, höll henne qwar och sade: "nej, min flicka, nu blir du här wadert tills gumman hunnit få sina ägg." Nu blef flickan rädd och började gråta, men

det hjelpste alls icke. "Se der äro ju mina ägg!" ropade gumman och slog ihop händerna då hon fick se korgen stå wälbehållen på landswägen. "Hur hafwa de kommit hit?" — "Denna lilla flicka bjöd dem åt oss till salu", sade fru Blomgren. "Åh, du lilla tjufunge, är du nu här igen med dina knep!" utbrast gumman i högsta wredesmod, "det war nu wäl att jag fick fast dig!" — "Åh, bästa madam", bad flickan gråtande, "förlåt mig blott denna gång och jag skall aldrig göra så mer." — "Jo, jag tackar, tiga med tofo, nehej, du följer mig nu wadert till mor din, för att få ett kokstryk; förlåta, jo det tycker jag sku' låta, kom nu bara!" så puttrade gumman, men Mathilda frågade: "wet ni då bestämt att hon stulit?" — "Sej, det wet jag wäl! jag gick i skogen lite, å wips wa' ungen der att taga min äggkorg; hon hade wäl köpt sig pepparkakor hos frögarmadam som wanligt!" Fru Blomgren och Mathilda suckade, men gumman släpade Lisa bort med

fig. Längre fram i byn sågo de åter ett ledsamt uppträde: Några gosfar lefte tillsammans och kommo i gräl; först nöjde de sig med att slå hvarandra med knytnäswarne, men till slut började de sparkas. En mindre gosse blef illa sparkad på bröstet, en annan på armen. Dessa båda små händelser gjorde ett djupt intryck på Mathilda; hon gick helst tyst och stilla en lång stund och sade slutligen: "Mamma, hvarför äro hybarnen så obefsedliga?" "Derföre, min lilla flicka, att ingen har lärt dem hurdana de skola vara?" — "Men deras föräldrar, hvarföre säga de icke?" — "Derföre, att de för det första icke hafwa tid att underwisa sina barn, och för det andra, tycka de att det ej behöfves." — "Det är mycket skada att här ej finnes någon skola", sade Mathilda efter en stund. "Ja, det är det wist." Åter blef Mathilda allvarsam. De kommo nu till ett ställe af landsvägen, som gick långsmed hafstranden. Mathilda bad då att få blifwa der och hwila

fig, men modren gick hem. På gräset wid landsvägen satte hon sig och började tänka. Medan hon så satt och tänkte på hybarnens obefsedlighet och annat dylikt, kom der en liten flicka med en kruk. "Goddag, mamsell lilla", sade hon och nickade så vänligt. "Goddag, goddag", sade Mathilda, "kommer du efter watten?" — "Ja, mamsell." — "Nå, men wattnet är ju saltigt, det duger ju ej till drickswatten." — "Nej, men jag för åt vår ko." — "Safå; hör du, känner du en liten flicka som heter Lisa B. här i byn?" — "Åh ju." — "Brukar hon stjäla?" — "Jo men, hon stjal duktigt, den stadars flickan!" — "Swarföre säger du stadars flickan?" — "Åh, kära mamsell, är hon ej att beklagas? Hennes mor är fattig, men ärlig. Lisa åter tycker att hon ej får tillräckligt godt hemma, derföre stjal hon allt hwad hon kommer öfwer och köper godt. Ofta får hon stryf men det hjälper ej. En annan flicka, som heter Brita, är lik henne; de äro alltid tillsam-

man och lika obestädliga." "Har Lisa några syffkon?" — "Ja, en liten bror. Men, adjös nu, mamfoll, jag måste gå hem!" Flickan tog sin kruk och gick. Äfwen Mathilda begaf sig hemåt. Då hon hemkom, gick hon till sin moder och sade: "Mamma, skulle jag få hålla en söndagskola?" — "En söndagskola? huru skulle du kunna det? Du är ju så liten ännu." — "Åh, söta mamma, jag skulle läsa högt ur bibeln samt någon annan liten bok, och sedan skulle jag förklara hvad jag läst; nog tror jag mig kunna det, och böner kan jag äfwen." — "Du kan få försöka i nästa söndag." — "Tack, söta mamma." Mathilda kyssade sin moder och gick sedan till sina bröder, för att förkunna dem den glada nyheten. Hon fann dem lelande wid hafsstranden. Gosfarne blefwo mycket glada, då de fingo höra att Mathilda skulle hålla skola och lofwade wara mycket snälla och tysta.

Dagen derpå satt Mathilda med sina båda bröder på en bänk utanför huset och ta-

lade om den blifwande söndagskolan. Lilla Carl började redan tröttna wid att sitta så länge och höra på, och funderade just på huru han bäst skulle slippa derifrån, då han hörde ett buller från landsvägen, och då han blickade ditåt såg han någonting som liknade en wagn. Nu nämndes han ej störa sin syster utan stötte sakt med armbågen i sin broders sida. När denne wände sig om, sade Carl sakt: "titta åt landsvägen!" "Åt se, Mathilda, en stor wagn! männe det wara till oss?" ropade Axel. "Kom, wi skola gå till landsvägen", sade Mathilda, och så sprungo de alla tre till rosenhäcken för att se hwem det kunde wara. "Det är profstens", sade Axel. "Huru wet du det?" frågade Mathilda. "So, jag känner hästarne. Söta Calle, spring till mamma och säg till!" Den lille gossen sprang bort, men de andre blefwo qwar för att se om det verkligen war profstens. "Ja, ja", ropade nu Mathilda, "det är profstens: jag ser Hulda och Emma!" "Och jag ser

Albert", ropade Axel, hoppande af glädje. Nu sprungo barnen till trappan och wagen förde in på gården. Albert Lund, prostens 8-åriga son, war den förste som hoppade ut. Derester steg prosten sjelf ur wagen, sedan prostinnan och sist de twenne flickorna. Prosten och prostinnan gingo in, men barnen sprungo strax till parken och började leka. Då de redan woro i full fart med lekar, hördes någon ropa: "flickor! flickor! Swar ären I då?" — "Nej, det war bestämt Ida Sjöbloms röst", sade Hulda. "Kom, mitt herrskap, wi skola springa emot dem", sade Axel, och så sprungo de. "Goddag, söta flickor", sade Mathilda vänligt. — "Jag wiste bestämt att ni skulle komma", sade Emma, "ty jag såg er springa öfwer gården med edra röda klädnigar." — "Skola wi ej gå till någon berså att hwila öf", sade Mathilda, "jag är bra trött redan." — "Ja, ja, kom!" swarades allmänt. De satte sig alla i en sluggrik berså och började prata tappert.

Efter en stund sade Axel: "wet ni hwad, mitt herrskap, Mathilda skall hålla söndags-skola." — "Swad, skall Mathilda hålla skola!" frågade de andra förundrande. "Ja, låra ni, endast en liten skola för bondbarn", swarade Mathilda blygsamt. "Åhå, hwad du är god emot bondpatrascket", sade den 11-åriga Ida något försmädligt; "tänker du låra dem brodera och virka?" "Nej, nej, jag tänker endast låsa och förklara bibeln för dem och låsa små böcker och böner samt tala med och förmana dem." — "Nå, då behöfwes ju prosten Lund ej mera, när du tänker blifwa predikant", sade den elaka Ida. Mathilda blef helt ängslig och teg, men de andra, som höllo mycket af Mathilda, sade: "ty, hwad du kan wara stygg, Ida!" "Får ej herrskapsbarn också komma?" frågade lilla Hulda. "So, hworför inte", war Mathildas swar, "alla de som wilja höra på mina förklaringar." — "Nå, då kommer jag också", sade Hulda. "Om du först får lof dertill af mamma." — "Det

är ju naturligt", sade Hulda. "Bet ni, flickor, jag går bestämt dit", sade Albert till sina syster. "Ja", sade Emma, "jag wet att Mathilda förklarar mycket bra och ämnar derföre komma med eder!" Medan barnen så pratade tillsammans, kom en piga med en stor bricka, fullsatt med vinglas och sockerbröd. "Åh se, nu så wi win!" ropade Axel. "Är det champagne?" frågade lilla Carl. "Nej, söta Calle, det är bärwin", sade Mathilda. "Skål för vår blifwande lärarinna, Mathilda Blomgren!" ropade Albert och höjde glasjet. Alla de andra drucko hennes skål, utom Ida. Då de märkte detta, wille de icke mera taga Ida med sig i lekarna, men Mathilda bad så wackerlyt berom, att de ändtligen gjorde henne till wiljes.

Om aftonen, då främmandet skulle fara bort, sade Idas syster, Hanna, till Mathilda: "söta Mathy, war ej ledsen på Ida fast hon war så obestädlig." Mathilda kyfste henne hjertligt och sade: "jag har alls icke warit ledsen på henne, söta Hanna."

Nästa söndag war en wacker dag: solen flen och fåglarne quitrade gladt i träden. Mathilda hade waknat tidigt och gått ut; hon satt nu i trädgården och walde ut de böner, psalmer och kapitel, som hon skulle läsa för sina skolbarn. Wäst hon satt der kommo hennes små bröder och bådo henne komma till frukosten.

Strax efter middagen gick Mathilda till parken för att der i en berså laga i ordning. Bröderne hemtade ett bord och Mathilda lade böckerna derpå. "Sär finnes så litet bänkar", sade Axel. "So, men jag tänker att några kunna sitta på gräset och defutom lära wi ej få så många åhörare första gången", menade Mathilda. "Du är här ju allt färdigt; skola wi ej gå att taga emot främmande", sade Axel. Barnen gingo nu och satte sig på trappan. "Det är bestämt Lund's som nu komma", sade Axel. "Ja", sade Mathilda, "och Hanna Sjöblom är, tror jag, med dem."

Wagnen närmade sig och barnen blefwo förwissade om att det war profstens, men icke allenast profstens barn, utan äfwen twenne gossar, Henrik och Hugo Lind. Sedan fatt Hanna Sjöblom med sin broder August. Sedan de hellsat gick Carl och Axel med de främmande barnen till berån, men Mathilda stannade qwar för att wänta på bondbarnen. Snart syntes en liten skara helgdagsklädda barn på landsvägen. Mathildas hjerta klappade; dessa woro de första hon skulle lära och tala för. Hon bad Gud i sitt hjerta att han måtte gifwa henne förstånd och kraft till detta wigtiga kall. Sedan gick hon att möta dem och förde äfwen dem till beråen. Först läste Mathilda en liten barnabön, sedan sjöngo de en psalm och sedan förklarade Mathilda litet ur bibeln. Efter bibelförklaringen läste de åter en bön och söndagsskolan war slut. Barnen började redan gå bort, då Mathilda fattade en af bondslickorna sakta i armen och sade: "Greta, bad

du Lisa B. komma hit?" — "Ja, mamself, men hon sade sig ej wilja komma", swarade den tillfrågade, hwilken war samma flicka, som för några dagar sedan talade med Mathilda wid hafstrandén. "Sasa", sade nu Mathilda, "bry dig ej om henne nu mera; jag skall sjelf tala med henne." "Adjös mamself!" "Adjö! Adjö!"

Nästa söndag war Mathildas församling redan förökad med några bondbarn, som hört af de andra att der warit roligt och nu endast af nyfikenhet kommo. Äfwen Ida Sjöblom hade nu insunnit sig. Hon hade af Hanna hört huru roligt och uppbyggligt der warit, samt huru wäl Mathilda kunnat förklara. Det förtröt den 11-åriga Ida, att Mathilda, som war ett helt år yngre än hon sjelf, kunde wara lärarinna åt så många andra, som woro äldre än hon, derföre wille Ida gå dit, på det hon sedan kunde göra narr af henne, men hon mistog sig.

Den lilla församlingen war redan i ber-

sån, då Mathilda kom. Då hon såg Ida, blef hon mycket glad, sprang till henne och sade: "ack, så roligt, du är äfven här!" Men då Ida något försmädligt sade: "wisserligen måste jag komma och höra på dina förträffliga lärdomar", blef Mathilda litet ängslig. Dock repade hon snart mod och den lilla Gudstjensten började. Mathildas innerliga böner, de wäl walda ställena i bibeln, bondbarnens stilla andakt och uppmärksamhet, allt detta gjorde att Ida måste tillstå dessa stunder wara heliga och upplystande. Efter Gudstjenstens slut tackade hon Mathilda hjertligt, samt bad med tårar i ögonen, att Mathilda wille förlåta hennes obestodlighet sista gången de woro tillsammans. Mathilda försäkrade wänligt att hon ej alls war ledsen och så skildes de åt. Mathilda gick nu hem och tänkte under wägen huru hon skulle kunna skaffa små böcker att dela ut till bondbarnen, men hittade ej någon utwäg der till, ty hon war för liten att arbeta för

betalning, och begära pengar af sina föräldrar wille hon ej gerna. Slutligen tänkte hon: "jag skall bedja att bröderna hjälpa mig, wi kunna ju taga de penningar wi hafwa i våra sparbössor. Roligare wore det wäl om jag allenast för mina penningar skulle kunna köpa dem, men de räcka ingalunda till."

Sedan hon lagt böckerna på sin bothylla, tog hon sina bröder med sig i trädgården, och sedan de satt sig på en liten gräsbank, sade hon: "mina snälla bröder, det är nu en sak som jag tänkt på, men jag skulle behöfwa er hjälp, för att kunna få den uträttad. Will ni hjälpa mig?" — "Ja, ja, allt hwad du will", sade Axel och tryckte hennes hand. "Nå, ser ni, jag skulle wilja köpa några små böcker, för att dela ut ibland bondbarnen, men jag har mycket litet penningar i min sparbössa, och jag skulle ej wilja begära penningar af pappa, ty han har ju så ofta gifwit oss sådana, och om jag ej för några wedar sedan gif-

wit alla penningar till den fattiga enkan, så skulle jag nu hafwa tillräckligt, men nu har jag endast litet qwar. Will ni gifwa af edra penningar litet, så skall jag en annan gång betala dem tillbaka." "Mycket gerna", sade Axel, "alla mina penningar får du!" Åsven lille Carl Ioswade gifwa sina, ehuru de blanka silfwerflantarna woro honom kärare än alla hans papphåstar tillsammans. Mathilda tackade dem hjertligt och de gingo in till modren för att rådgöra om, hwilka böcker de skulle köpa. Modren tog en tidning och räknade derifrån upp titlarne på flere böcker, och sade sedan: "i morgon på afton far en af drängarne till staden, då kan ni gifwa honom penningarne och en nota, hwarest böckerna äro uppskrifna." Mathilda satte sig strax att affkrifwa boktitlarne på ett papper.

En morgon, när Mathilda wakenade, låg ett litet paket på hennes stol wid sängen. Hon öppnade det och fann deri, till sin stora glädje, 3 Rb. silfwer. Hon klädde

fort på sig och sprang till förälbrarne för att tacka för gåfwan. "Desse penningar", sade fadren, "gaf jag dig, på det du ej skulle behöfwa uppoffra dina egna penningar, som jag gifwit dig för dina nöjen." — "Åh, söta pappa, får jag ej desutom gifwa mina egna penningar, så skulle det blifwa ännu mera?" sade Mathilda. "Ja, gör som du will, mitt barn, men jag tror ej att så mycket penningar behöfs till böcker; kanske skulle du behöfwa de andra till något annat." — "Ja, pappa, jag skall så göra", sade Mathilda.

Dagen derpå skulle drängen komma hem. Mathilda sprang från ena fönstret till det andra, för att se när han skulle synas. Ändtligen kom han. Sakerne packades upp och Mathilda fick sina böcker. Hon bestämde nu hwilka böcker hon skulle dela ut åt hwar och en. Slutligen fick hon ögonen på en liten bok, som hette: "Du skall icke stjåla!" — "Åh", tänkte hon, "den skall Liza få. Liza? — ja, men hon war ju

ej sista gången i skolan, ej heller dagen förut. Kanste kommer hon nu ej heller. Det är dock bra illa, att jag ej varit hos henne. Kanste är hon sjuk?" Så tänkte Mathilda medan hon sorterade sina böcker. Ännu samma afton gick hon att uppsöka Lisa. Denna satt utanför sin moders koja och — gret. Hvarföre mätte hon gret? Hade hon kanste igen stulit, eller hade stöfven misshandats? Då hon märkte Mathilda, sprang hon fram och sade: "Åh, hvad det var bra att hon kom!" — "Huru så?" frågade Mathilda. "Jo, min moder är sjuk och dör säkert snart. Om mamsell nu wille komma och tala litet med henne?" Lisa började häftigt gråta och drog Mathilda sakta med sig in i kajan. Då de inträdde, låg modren med slutna ögon. "Hon är död!" ropade Lisa, och kastade sig snyftande på knä intwid sängen. Men modren var ej död; hon öppnade ögonen och sade, i det hon lade sin hand på hennes hufwud: "jag är ej död ännu, mitt barn, men jag dör

snart. Gud wälsigne dig.... blif.... god.... och....." Vidare kunde hon ej säga — hon dog. Sedan Lisa upphört att gråta så häftigt, satte Mathilda sig bredwid henne och började tala så wadert om Gud, om himmelen, och huru hennes moder nu wore lycklig, tills Lisa slutligen lugnade sig och med uppmärksamhet hörde på hwad Mathilda sade. Slutligen sade Mathilda: "men hwarföre har du ej varit i söndagskolan?" — "Åh, mamsell, första gången var jag ej, men sedan hörde jag af de andra barnen huru roligt de haft; då gick jag äfwen dit af nyfikenhet, men nästa gång går jag ej af nyfikenhet mera." — "Du var då werkeligen sista gången?" — "Ja, mamsell." — "Skulle du wilja låna en liten bok af mig?" — "Åh, kära mamsell, så gerna!" — "Nå, denna skall du få låna; om du hemtar den i söndag tillbaka, så skall du få en annan." — "Jag tackar så mycket." — "Har du några släktingar här i byn?" — "Nej, mamsell, in"

ga slägtingar, icke ens några wänner, ty jag är mycket obeskedlig", sade Liza och började bitterligen gråta. Hennes tårar rörde Mathilda, och hon lofwade hjelpta henne så godt hon kunde. Liza tackade och Mathilda gick hem. Semkommen, berättade hon allt för sin moder, hwilken ännu samma afton gick till en gumma, som för betalning lofwade taga emot Liza samt lära henne allehanda arbeten.

Liza blef en mycket duglig och beskedlig flicka med tiden. Alla söndagsförmiddagar gick hon nu i kyrkan och hörde med stor uppmärksamhet på predikantens ord. Söndagsaftermiddagarne tillbragte hon i söndagskolan.

När Mathilda blef äldre, invättade hon en egen skola i samma by.

De Grefliga.

Utansför en liten, usel koja med halmtal och söndriga fönsterrutor, lekte fyra trasiga barn. Deras moder satt syhölös på träskellen till kajan. Sedan hon en stund betraktat barnens lek, steg hon upp och gick in. "Åh, om mor ginge bort nu!" sade den äldste gossen; "hwad skulle sen ske?" sade en flicka. "Jo, ser du, Ewa, jag har något i sinnet." "Hwad då? hwad då?" ropade Georg, den yngre gossen. "Åh tyst nu, och strif ej som en galning! Jo, jag tänker gå i skåpe' och ta' nå'nting derifrån", hwissade åter den äldste. "Du ämnar wäl icke heller stjåla, Pehr?" sade Ewa. Pehr svarade ej på hennes fråga, utan sade: "jag såg i dag när klockarmor war här, så hade hon någonting med sig, inweckladt i en blårutig halsduk; jag tror wäl det war nå'n ser's

kaka, den tänker jag ta!" — "Men det är ju rakt att stjåla", sade Eva åter. "Då", sade Georg, "huru kan du taga den, när mor se'n saknar den så . . . hwad gör du se'n?" "Åh, hwarföre behöfwer hon just tro att jag tagit den!" — "Ja, så är det", sade Eva, "inte lär det ju heller wara synd att ta' en kaka af sin egen mor." — "Det tror jag ej heller", sade Georg. Och alla barnen tyckte som Georg. "Hwad tycker du, Nika, är det synd?" frågade Georg en liten flicka, som satt helt tyst för sig sjelf och lekte. Den lilla lystade upp sitt hufvud och sade: "Nika wet int' hwa' synd will säja." — "Du är en liten narr", sade Georg och wände ryggen åt henne. Nu trädde modren ur stugan och sade: "jag går nu ut till byn, men ni understår er int' att gå i skåpe', hör ni?" sade hon med en hotande åtbörd, "eller sta' jag baser!" Barnen svarade intet, utan sågo på hwarandra med allehanda miner, hwilka modren likwäl ej märkte, ty hon hade redan börjat

gå bort. Snappst hade modren hunnit några aln ifrån kofjan, förrän Pehr steg upp för att gå in, men då ropade Georg: "Se, se, der är det gresliga "kipaschet!" Pehr glömdede kakan och barnen sina lekar, de sprungo alla till landsvägen, för att få se det "gresliga kipaschet." En liten wagn, förespänd med twenne hwhita slänningar, närmade sig werfeligen. Uti wagnen sutto twenne barn. Det war lille greswive Oswald och hans syster Clémence. "Hwärt manne di' far'?" sade Eva. "Säkert ut att åka", sade Georg. "Woj, woj, den som finge ha såder granna kläder och få åka med såder "sangtila" hästar", sade Georg. "Ar icke gubernantstäm med dem", sade Pehr; "nehej du, hon sku' nu wisst fara ut och åka, hon som har så myckit att grubbla på; wet du, Drängjonas sa' att jungfru Mina der hade sagt, att hon sku' båd' gråta och ulsua ibland, för så myckit har hon att tänka på", sade Georg. Nu war wagnen helt nära, men i stället att fara förbi, stannade den och de båda barnen stego ur. "Herre jemeni!" sade Eva, "de komma ju hit." — "Ja, det war rätt illa!" sade Pehr med en ed. "Dh nej, det war bra!" sade Georg, "så få wi pannkaka och hwetebroöd, utan att stjåla från mors skåp."

"Goddag Pehr och du Georg!" ropade Oswald glad och hoppade fram till bondgossarne, hwille ödmjukt med mösorna i hand gjorde några klumpiga buquingar. Glickorna åter nego så djupt, att de woro nära att falla baklänges. Men de gresliga barnen brydde sig ej om deras ödmjuka helsning, utan gingo helt wackert fram och skakade hand med hwart och ett af barnen. Sedan satte de sig alla i gräset och Élé-
mence började dela ut pepparkakor, äpplen, smörgåsar och annat godt ibland barnen. "Är er moder hemma?" frågade Oswald. "Nej, herr greswe." — "Hwart har hon gått?" — "Jag wet ej, kanske till Klockar-
mor", swarade Pehr. "Jo, mor gick till Klockarmor", sade lilla Nika. "Wet du hwad, Élé-
mence", sade Oswald på franska språket, "jag är törstig, måne man kan få watten här?" "Swarföre icke", swarade Élé-
mence på samma språk. "Hör på Eva", sade hon på swenska, "kan du skaffa oss litet dricks-
watten?" — "Ja, nådig fröken", swarade Eva, men betänkte sig och sade sedan: "men mor ja' att wi int' få gå i skåpet." "Äh, prat du strunt!" utropade Pehr, "när nådig herrskapet will hafwa watten, så må wi ju så gå i skåpe!" Dermed sprang han in och kom snart tillbaka med en mugg

friskt watten. Då barnen druckit, sade Élé-
mence: "wi hafwa tagit med oss några små, gudliga böcker, för att läsas af Eder. Tycker ni om Guds Ord?" "Inte wet wi hwa' ja'nt will säga", sade Georg. "Mor brukar aldrig läsa för oss, ja, jag tror knappt hon kan läsa, hon säger ibland, att hon går i kyrkan, och då tar hon en al-
manacha, eller hwad det måne wara för en slagdänga, med sig, icke är det någon gudlig bok det." "Brukar er mor lära er små böner?" "Nej", sade Eva. "Kan ni inga böner alls?" frågade barnen på en gång. "Nej", sade Pehr, "hwad gör man med böner och" — "Tyft, tyft", sa-
de Élé-
mence förfärad, "huru kan du tala så? wet du ej, har du ej hört talas om att Gud befallt oss bedja. Här er moder tafat om Gud och om att wi äro syndare, eländiga menniskor"; — "nog wet jag wi äro syndiga, lifasom alla andra", sade Pehr, "men ingalunda fördömmar Gud oss än-
dock mera än de andra eller." — "Arma, arma barn", sade Élé-
mence och knäppte hop sina händer. "Oswald", sade hon derpå hastigt, "wi måste försöka att tala litet om Gud med dem. Wet ni att det finnes en Gud?" frågade hon, wändande sig till bar-
nen, "äh ja, han bor i himlen", sade til-

la Nika och pekade upp åt himlen. "Svemm har sagt det?" sade Clémence. "Jo, det har pastorns lilla mamsell sagt åt Nika", svarade den lilla. "Ja, men mor sa' att pastorns ä' ett tråttigt folk, och att wi inte få leka med dem", sade Georg. "Så, men efter Nika har hört talas om Gud af dem, så äro de helt säkert icke några dåliga menniskor", sade Clémence; "ja, men mor sa' att de prata bara strunt", sade Georg. "Vet ni att Gud har skapat hela jorden, alla menniskor, alla djur, att han låter det regna och snöga, låter det wara wadert wäder och fullt?" — "Så'nt är wäl icke möjligt heller, att en menniska kunde göra sådant", sade Georg. Clémence tog nu upp sin lilla bibel och började läsa de första verserna i bibeln. Hon läste långsamt och tydligt, samt förklarade alltsammans för barnen, hvilka med öppna munnar hörde på. Alla andra woro tysta, sedan hon slutat, endast lilla Nika knäppte de små händerna tillsammans och sade: "ack, om hennes nåd bra ofta wille tala så'nt med oss; Nika tyder att det ä' så fastligt wadert." Clémence svarade: "jag skall bra ofta komma hit och tala om Gud och Jesus med Er." Derpå talade hon ännu med barnen om deras synder och huru de

skulle bedja, hwad änger will säga, samt mycket annat som hennes fromma moder, greffinnan Esmeralda, lärt henne. Sedan stoppade hon sin lilla bibel i fickan och barnen togo affsed af hwarandra. Då de greffliga barnen redan jutto i wagnen, hoppade lilla Nika upp på trappsteget och sade, i det hon kyfste Clérences hand: "will nådig fröken ännu komma hit och tala om Gud?" — "Jo, jo", sade Clémence rörd och böjde sig ned till den lilla trasiga flickan, och kyfste henne. Nika skulle just stiga ned, då hästarne ryckte till och hon föll baklänges ned; ännu en gång ryckte hästarne till och alla 4 hjulen hade gått öfwer Nika. Men med ett hopp war Oswald på marken, tog Nika i sina armar och lyftade henne upp i wagnen: "fort, kallt watten hit, gosfar!" ropade han. Behr och Georg sprungo fort till kojan, den ene hemtade watten i sin mössa, den andre i en mugg, och Eva hemtade en hel stöpa full med watten. Clémence och Oswald började nu badda Nikas hufvud, för att få henne till lifs, ty hon hade afswimmat, men då det ej wille lyckas, sade Oswald till kusten: "Michael, kör till slottet så fort hästarne kunna springa! I morgon kan ni komma för att höra huru det

är med Nika!" ropade han till barnen, hwilka tjutande och gråtande stodo wid landswägen. Då wagnen icke mera syntes, sade Pehr: "ack, hwad skall mor nu säga? nog slår hon ihjel det än i qväll, när hon fått weta huru det är med Nika." "Det war nu dumt att de der skulle komma och prata!" sade Georg. "Ja men det war ändå så wackert", sade Eva. Pehr sade intet, han blott gret; men det är säkert att tskan stod wacker och wälbehållen i skåpet ännu när modren kom hem om afton, ware sig sedan att Clémentes ord och förmaningar, eller något annat war orsaken dertill. Då modren kom hem, jutto barnen helt tysta i en knut och pratade. Detta war så owanligt att modren stannade i dörren och sade: "nä, hwar skall man nu slå kors, när ungarne äro så der tysta! Hwar är Nika?" frågade hon hastigt. "Ack, söta mor, slå icke of, men det war nu så att att . . ." — "att hwad då?" sade modren. "Att hon föll och stötte sig och . . . sedan . . . sedan förde de henne till slottet." — "Till slottet?" sade modren, högeligen förundrad: "hwad betydde detta? Huru, hwen förde henne?" Pehr berättade nu allt, och fastän det redan war mera sent, tog modren sin halsduk och styndade sig till

det gresliga slottet. Ditkommen, wille hon först icke blifwa insläppt, men då hon sade sig vara den sjuka sicksans moder, fördes hon genom flere wackra rum till en liten, mycket nätt kammare, det war unga fröken Clémentes rum. På en säng låg lilla Nika med tillslutna ögon. Modren började då gråta, troende sicksan vara död, men såwäl modren, Clémentce och läkaren tröstade henne, och den sednare sade: "war ej ängslig, madame, er dotter blir ännu frisk med Guds hjälp; hon har ej stött sig farligt, det är endast skrämjeln som gjorde henne så maktlös."

Modren lade sig på knä wid sängen och fattade lilla Nikas hand. Då öppnade den sjuka sina ögon, och då hon såg modren, sade hon mycket salta: "Mamma, inte är Nika mycket sjuk, Nika blir snart frisk, och sedan kommer fröken Clémentce och talar om Jesus. Håller mamma af Jesus?" Dessa ord kommo så oförmodadt att modren icke kunde säga ett ord. Hon afslagnade sig, men återkom dagen derpå.

Nika måste en längre tid blifwa på slottet, men denna tid war god och nyttig för Nika. Hon fick alla dagar höra Guds ord både af Clémentce och af greswinnan sjelf. Hon thåtes mycket älska sådana samtal och

loftwade tala derom med sin moder. En dag sade doktorn att Rika redan kunde få fara hem. Den lilla wagnen med öläningarne blef förespänd, Clémence och Rika satte sig i wagnen, men Oswald satte sig på kuffsättet. När de kommo till kofjan, woro barnen på gården. De började då ropa: "Mor! mor! kom ut! kom ut! Rika kommer hem!" Modren kom nu utspringande, för att taga emot sin lilla flicka. Syftonen beundrade Rikas wackra kläder, ty hon hade fått en ny kostym af greswiinnan.

Oswald och Clémence återwände hem, men kommo sedermera ofta till den lilla kofjan, för att tala med de små fattiga barnen om Gud och Hans heliga wilja. Sådana små samtal gjorde goda intryck på barnen och sedermera äfwen på modren.

Åbo, G. W. Wilén & Co., 1865.

Imprimatur. Carl v. Schoultz.

Penni-Bibliotheket

hafwa 12 häften utkommit,
hwilka innehålla:

1:a häftet:

Munnan.

"Swarje ärestid har sin trefnad."

2:a häftet:

Siguenerstän.

Liggargossen.

Kusinerne.

3:e häftet:

Första Maj eller Ångspöket.

Sjökaptenen.

4:e häftet:

Den wärnlöse.

Fattig och Rik.

Bönhörelsen.

5:e häftet:

De willsegångne.

Ribben.

Morgonstund har guld i mund.

6:e häftet:

Invallden.

Ett besök i en finst bondstuga.

Lilla Anna.